

Livet etter soning – hindrer arbeid tilbakefall?

Innsatte som hadde jobb da de ble løslatt fra fengselet, havnet sjeldnere bak murene igjen enn de uten jobb. En fjerdedel av dem som slapp ut fra fengsel i 2003 var sysselsatt ved løslatelsen. Blant dem som ikke var det, fikk over 40 prosent en jobb innen utgangen av 2006. Få påbegynte utdanning eller kom på uføretrygd. Om lag en fjerdedel av alle løslatte havnet innenfor fengselsmurene igjen innen utgangen av 2006.

Det er et viktig politisk mål å styrke tilbakeføringen til samfunnet for innsatte som løslates fra fengsel (St.meld nr. 37, 2007-2008). Både opplæring og arbeid under soningen og arbeidsmarkedstiltak under og etter soning benyttes for å nå dette målet. En jobb å gå til strukturerer hverdagen, gir et sosialt nettverk, sosial status og en legal inntekt. Ordinært arbeid har derfor blitt antatt å være en viktig forutsetning for å endre livsstil for folk som har en tidligere lovbruddskarriere (Laub og Sampson 2003, Uggen og Wakefield 2008).

Det er velkjent at fangebefolkningen har en rekke levekårsproblemer (Skarðhamar 2003, Friestad og Hansen 2004, Visser mfl. 2008), og situasjonen etter løslatelsen kan være vanskelig bare av den grunn. I tillegg kan arbeidsgivere være skeptiske til å ansette tidligere straffede.

Det antas at andelen som blir fengslet på nytt, er høy, men dette har vi ikke hatt sikre tall på tidligere. En indikasjon får vi imidlertid gjennom at mange innsatte har tidligere fengselsopphold bak seg (Skarðhamar 2003, Friestad og Hansen 2004). Vi vet generelt lite om hva som skjer med tidligere innsatte i tiden etter løslatelsen – hvor mange får seg formelt arbeid eller påbegynner utdanning, og hvor stort er tilbakefallet? Det er mange måter å definere «tilbakefall» på (se Thorsen mfl. 2009), men vi ser her kun på gjeninnsettelse i fengsel.

Før, under og etter soning

En hovedårsak til at vi mangler kunnskap om livet til tidligere innsatte, er at tilgjengelige data har vært lite utnyttet. For første gang har vi tilrettelagt registerdata for fengselsopphold slik at vi kan følge innsatte før, under og etter soning. Vi kan da også koble disse dataene til registerinformasjon om for eksempel utdanning, arbeidsmarkedstilknytning og trygdebruk.

I denne artikkelen ser vi på alle innsatte som ble løslatt fra soning (altså unntatt varetekt) i norske fengsler i 2003 og følger dem frem til utgangen av 2006. Først beskriver vi noen sentrale kjennetegn ved denne populasjonen. Deretter ser vi på hvor lang tid det tar før de blir sysselsatt, om de deltar på arbeidsmarkedstiltak, mottar uføretrygd, eller begynner på en utdanning samt hvor mange som blir fengslet på nytt i løpet av de etterfølgende tre til fire årene.

Voksne norske menn ...

I 2003 ble 7 489 personer som var bosatt i Norge, løslatt fra dom i norske fengsler (se tekstboks for mer om data). Nesten alle de løslatte er menn (92 prosent) og norske statsborgere (94 prosent), se figur 1. Innvandrere eller

Torbjørn Skarðhamar og
Kjetil Telle

Om prosjektet

Denne artikkelen er en del av et prosjekt om løslatelse fra fengsel finansiert av Justis- og politidepartementet. Flere resultater finnes i Skarðhamar og Telle (2009).

Torbjørn Skarðhamar (t.v.) er kriminolog og førstekonsulent ved SSBs forskningsavdeling (torbjorn.skardhamar@ssb.no).

Kjetil Telle er samfunnsøkonom og forsker ved SSBs forskningsavdeling (kjetil.telle@ssb.no).

barn av innvandrere utgjorde 11 prosent. Gjennomsnittsalderen er over 33 år, mens om lag 5 prosent er under 20 år. Mange er mellom 20 og 25 år (23 prosent), mens under 5 prosent er over 50 år. Dette er altså en gruppe ganske voksne menn som ut fra alderen kunne forventes å være ferdig med grunnleggende skolegang og enten være i arbeid eller høyere utdanning.

... med kort dom for vinning eller veitrafikk

De fleste løslatte sonet relativt korte dommer, og bare 5 prosent hadde sonet lenger enn et år. Halvparten av dem som slapp ut i 2003, hadde sittet inne i 40 dager eller mindre, og en fjerdedel slapp ut etter tre uker.

Hyppigheten av relativt korte soningstider henger sammen med hvor alvorlig lovbruddet de soner for er. Mange har trolig blitt dømt for flere lovbrudd, men vi har bare informasjon om «hovedlovbruddet», som er det lovbruddet med høyest strafferamme. Den største kategorien hovedlovbrudd er brudd på veitrafikkloven som gjelder 31 prosent av de løslatte (se figur 2). Dernest utgjør vinningsforbrytelser 23 prosent. Andre store kategorier er vold (19 prosent) og narkotikaforbrytelser (13 prosent). Fordi vi ikke har informasjon om bi-lovbrudd i våre data, får vi ikke et fullstendig bilde av hvilke type lovbrudd det er sonet for. For eksempel er det anslått at om lag halvparten av de innsatte har et betydelig narkotikaforbruk (Skarðhamar 2003, Friestad og Hansen 2004).

Lav utdanning og inntekt

Det er velkjent at fangebefolkningen har lav utdanning, noe våre data bekrefter. 7 prosent har ikke fullført obligatorisk grunnskole, og bare 5 prosent har utdanning ut over videregående skole (se figur 1).

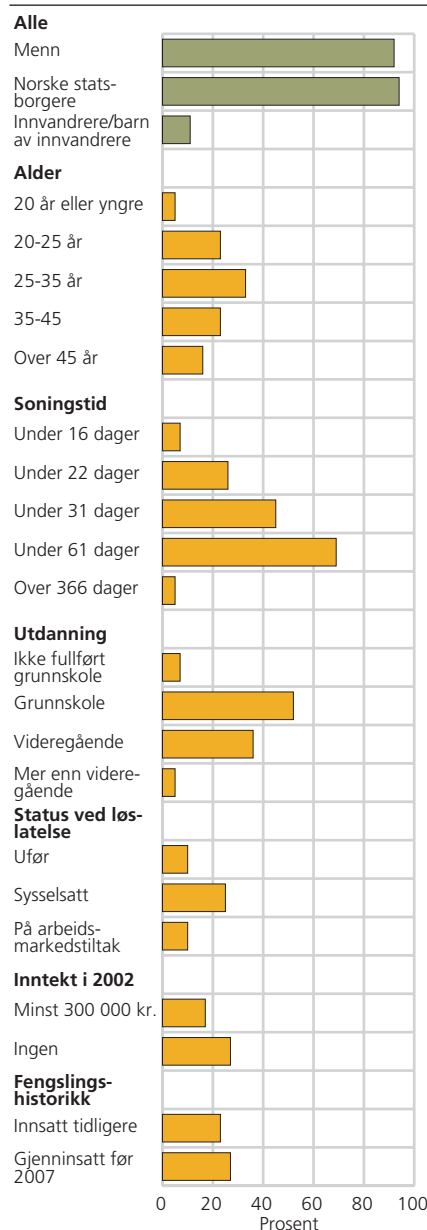
Tilsvarende er tilknytningen til det formelle arbeidslivet også begrenset. Riktignok var 25 prosent sysselsatt på løslatelsestidspunktet, noe som omtrent tilsvarer andelen som hadde en rimelig god lønnsinntekt i 2002.

De løslattes lønnsinntekt, definert som pensjonsgivende inntekt, for perioden 1995-2005 er illustrert i figur 3, der den vertikale streken markerer løslatelsesåret. For folk flest vil lønnsinntektene øke noe med alder, og det gjelder også denne populasjonen. Det er imidlertid en svært høy andel som er helt uten lønnsinntekt i hvert av årene. Året før løslatelsen (2002) gjaldt dette nesten 30 prosent, og halvparten tjente under 100 000 kroner årlig. Vi legger også merke til at fengselsoppholdet reduserte andelen med lønnsinntekt over 300 000 kroner i 2003, men denne reduksjonen ser ut til å være forbigående.

En mulig grunn til lav lønnsinntekt de foregående årene kunne vært at de satt i fengsel i denne perioden og dermed var forhindret fra å være i jobb, men de aller fleste hadde sonet kun noen få måneder i fengsel (50 prosent sonet mindre enn 40 dager). Av dem som slapp ut fra fengsel i 2003 hadde 23 prosent minst ett annet fengselsopphold bak seg de to foregående årene (figur 1).

Fengselsopphold er derfor neppe hovedforklaringen på de løslattes lave lønnsinntekter i årene før 2003. Hovedbildet er liknende for den gruppen løslatte som hadde et tidligere fengselsopphold, men andelen med null lønnsinntekt er både høyere og mer stabil fra år til år (se figur 4). Denne gruppen med tidligere fengselsopphold har dessuten lav inntekt, og bare snaut 5 prosent tjente 300 000 kroner eller mer i 2002. Merk imidlertid at denne andelen går noe opp de to årene etter løslatelsen.

Figur 1. **Kjennetegn ved de innsatte som ble løslatt i 2003. Prosent innenfor angitt kategori**

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne)

En god del kommer i jobb ...

Situasjonen ved løslatelsen antas å være sentral for hvordan den løslatte klarer seg videre. På løslatelsestidspunktet var om lag 2 prosent registrert under utdanning og 25 prosent var sysselsatt (figur 1). Gjennomsnittlig sonings-tid for dem som var sysselsatt ved løslatelsen, var 58 dager, mot 110 dager for dem uten arbeid. De som hadde arbeid da de ble løslatt, var således i hovedsak personer med kortere fengselsopphold, og de hadde typisk sonet for brudd på veitrafikkloven og vold (se figur 5).

For de resterende 75 prosent som ikke var sysselsatt da de ble løslatt, ser vi på hvor lang tid det tar før de kommer i jobb. Figur 6, del A viser hvor mange som fremdeles ikke hadde fått seg en jobb på angitt tid etter løslatelsesdatoen, se for øvrig egen tekstmaks for mer om metode. Etter ett år hadde 20 prosent av dem som sto uten jobb ved løslatelsen, fått en jobb. Etter to år var andelen 30 prosent, så snaut 40 prosent etter tre år og drøyt 40 prosent etter fire år.

Andelen som ikke har fått seg jobb, synker altså mest det første året etter løslatelsen og flater etter hvert mer ut. Dette indikerer at sannsynligheten for å få jobb synker med hvor lang tid som har gått siden løslatelsen. Dette skyldes trolig at de løslatte som har lettest for å få jobb, for eksempel fordi de er mer motivert eller har relevant yrkeserfaring, klarer å få seg jobb ganske hurtig, mens de resterende er en mer selektert gruppe med større problemer på arbeidsmarkedet. Et slikt mønster kan forsterkes ved at arbeidsgivere også kan være skeptiske til å ansette folk som har vært utenfor arbeidslivet lenge – i tillegg til en skepsis til å ansette tidligere straffede.

Det er viktig å understreke at selv om en relativt høy andel av de løslatte enten er i jobb på løslatelsestidspunktet eller kommer i jobb på et eller annet senere tidspunkt, innebærer ikke det nødvendigvis at de påbegynner en vellykket karriere i det ordinære arbeidslivet. Noen har bare fått en midlertidig jobb, og noen vil miste jobben.

Vi har ikke her studert i hvor stor grad de klarer å *beholde* denne jobben. Men det er nok store variasjoner her, og de som soner kortere dommer, gjerne for brudd på veitrafikkloven eller vold (se figur 5), ser ut til å være bedre integrert i arbeidsmarkedet enn andre.

Gitt at det er så mange av de løslatte som har dårlig tilknytning til arbeidsmarkedet, kan det forventes at en del vil bli skrevet inn i et eller annet arbeidsmarkedstiltak. NAV og Kriminalomsorgen (2006) har et formelt samarbeid for å sikre innsatte samme tilgang på slike ytelser som resten av befolkningen. Av de 90 prosentene som ikke deltok på arbeidsmarkedstiltak ved løslatelsen, viser figur 6, del B hvor mange som fremdeles ikke hadde deltatt på angitt tid etter løslatelsen. Innen ett år etter løslatelsen hadde 10 prosent blitt registrert på et arbeidsmarkedstiltak og 18 prosent etter tre år.

... men få i utdanning eller på uføretrygd

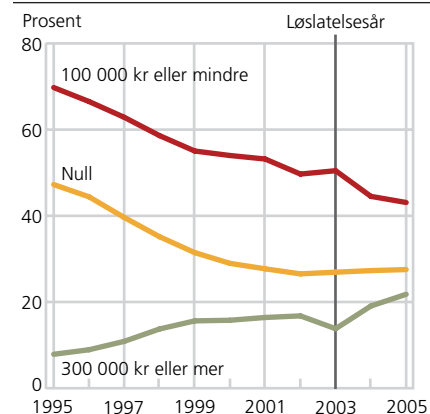
Skolegang kan også styrke den tidligere innsattes langsiktige muligheter på arbeidsmarkedet. En del fullfører skolegang i fengselet, og en undersøkelse viser at svært mange ønsker å fortsette med skolegang etter løslatelsen (Manger mfl. 2006). I kontrast til dette ønsket om videre utdanning viser våre data at nesten ingen kommer i utdanning etter løslatelsen (figur 6, del C).

Figur 2. Andel av de løslatte som hadde sonet for angitt kriminalitetstype. Prosent

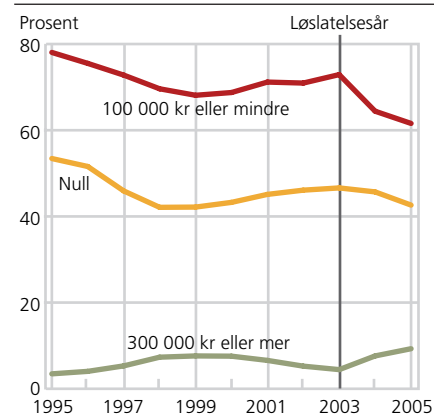
Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Figur 3. Andel med angitt lønnsinnteksnivå i ulike år (2008-kroner). Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Figur 4. Andel med angitt lønnsinnteksnivå i ulike år (2008-kroner) blant personer med minst ett forutgående fengselsopphold. Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Figur 5. Andel innenfor angitt kriminalitetstype som hadde arbeid ved løslatelsen. Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Gitt den store andelen uten yrkesinntekt, og kjennskap til utbredelsen av store helseproblemer blant innsatte i norske fengsler (Friestad og Hansen 2004), kunne man kanskje forvente en høy andel uføretrygdde blant de løslatte. Men mens 10,4 prosent av hele befolkningen i yrkesaktiv alder mottok uføretrygd i 2003 (Trygdestatistisk årbok 2004), var om lag 10 prosent av de løslatte uføretrygd. Av de 90 prosentene som ikke mottok uføretrygd ved løslatelsen, kom om lag 5 prosent på uføretrygd innen utgangen av 2006 (se figur 6, del D).

En del fengsles på nytt ...

Det er rimeligvis ønskelig å få mindre tilbakefall til kriminalitet og ny fengsling blant tidligere innsatte. Hvor lang tid tar det til ny fengsling, hvis vi ser på alle typer gjeninnsettelse inkludert varetekt? Figur 7 viser andelen som fremdeles ikke er gjeninnsatt etter angitt antall dager fra løslatelsen i 2003.

Vi ser at drøyt 10 prosent er gjeninnsatt etter ett år, snaut 20 prosent etter to år, om lag 25 prosent etter tre år og nesten 30 prosent etter fire år. Sannsynligheten for gjeninnsettelse er altså størst i de to første årene etter løslatelsen, og kurven flater deretter ut. Dette mønsteret kan skyldes at de som er mest tilbøyelige til å begå kriminalitet, begår nye lovbrudd ganske raskt og dermed blir gjeninnsatt etter kort tid. Med tiden vil den gjenværende gruppen i stadig større grad bestå av personer med mindre kriminalitetstilbøyelighet. Man kan

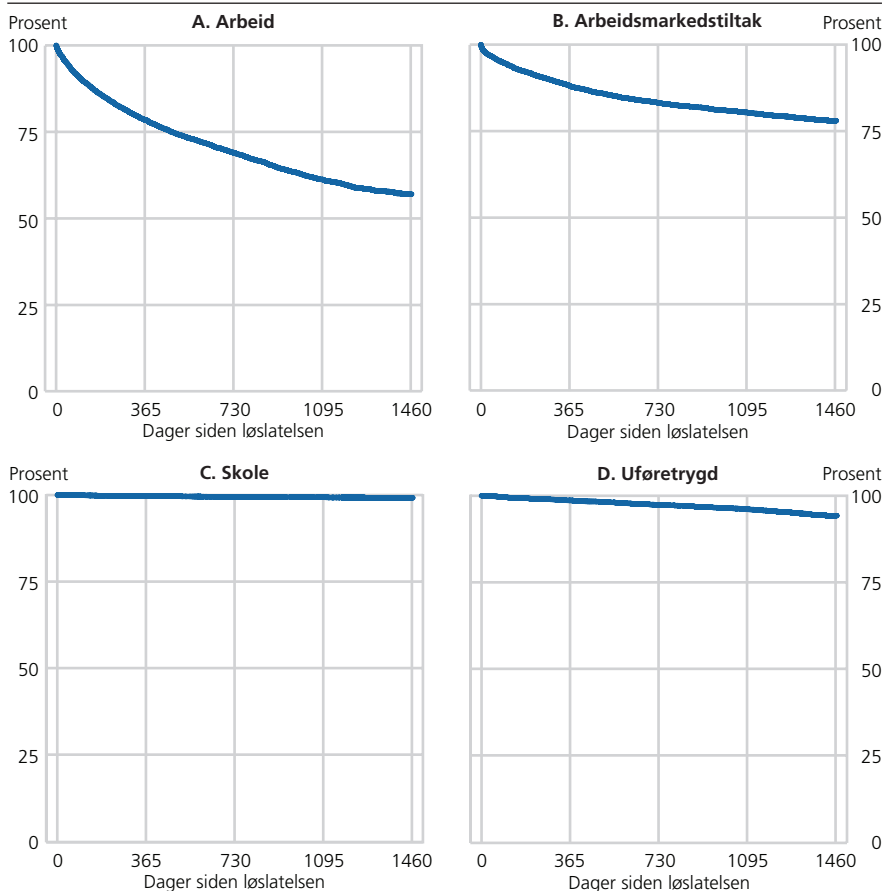
imidlertid også tenke seg andre forklaringer, for eksempel at løslatte som unnslipper politiets spesielle årvåkenhet rett etter løslatelsen, har mindre sannsynlighet for å bli tatt på et senere tidspunkt.

... og noen grupper mer enn andre

I figur 8 sammenlikner vi tid til ny fengsling for ulike grupper. Etter ett år har 11 prosent av mennene og 6 prosent av kvinnene blitt fengslet på nytt, og denne forskjellen endrer seg i liten grad over tid. Personer med lav utdanning blir i større grad fengslet på nytt enn de som har minst fullført videregående skole. Etter ett år har 14 prosent av de lavt utdannede blitt fengslet på nytt, sammenliknet med drøyt 5 prosent for dem med mer utdanning.

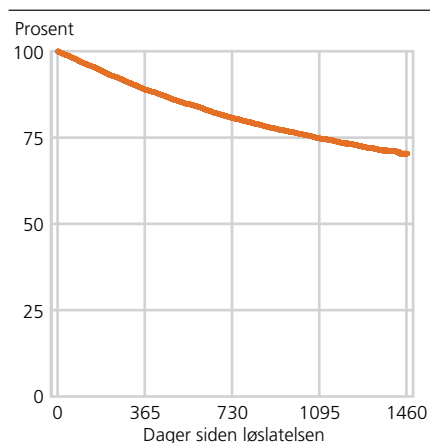
De som har sonet en lang dom, har også høyere sannsynlighet for å bli fengslet på nytt. Imidlertid ser vi ingen forskjell mellom personer uten innvandrerbakgrunn og innvandrere eller barn av innvandrere. Med unntak av at personer over 35 år i mindre grad blir fengslet på nytt, er det heller ingen klar sammenheng mellom alder ved løslatelsen og ny fengsling (figur 9, del A).

Figur 6. Andel som fremdeles ikke er i jobb, på arbeidsmarkedstiltak, under utdanning eller uføretrygd på angitt tidspunkt etter løslatelse. Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Figur 7. Andel som fremdeles ikke er gjeninnsatt på angitt tidspunkt etter løslatelsen. Prosent

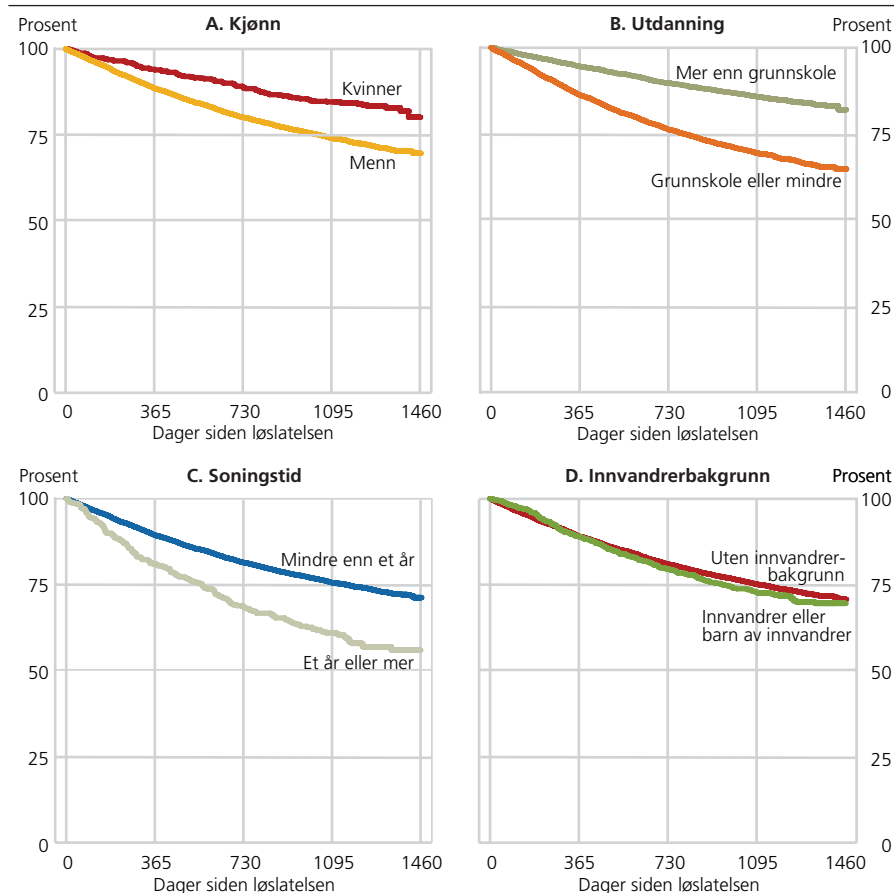

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

Sysselsatte sjeldnere gjeninnsatt

Politikktiltak forutsetter implisitt – og noen ganger eksplisitt – at integrering i normalt samfunnsliv med lovlig inntekt gjennom arbeid vil redusere tilbakefallet. Selv om dette virker rimelig, er det vanskelig å dokumentere, fordi det trolig er slik at de minst kriminelt belastede også har lettere for å få jobb. Årsaksretningen kan dermed være usikker.

Figur 8. Andel som fremdeles ikke er gjeninnsatt på angitt tidspunkt, etter kjønn, utdanning, soningstid og innvandrerbakgrunn. Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

I figur 9, del B sammenlikner vi tid til gjeninnsettelse blant dem som var i jobb ved løslatelsen og dem som ikke var det. Som forventet ser vi at de som hadde jobb ved løslatelsen, i betydelig mindre grad blir fengslet på nytt. Vi har undersøkt sammenhengen mellom sysselsetting og gjeninnsettelse nærmere i en annen artikkel (Skardhamar og Telle 2009). I en serie regresjonsanalyser finner vi at de som var i jobb ved løslatelsen, samt de som fikk jobb på et eller flere tidspunkt etter løslatelsen, i mindre grad ble fengslet på nytt. Denne sammenhengen holder seg også når vi kontrollerer for en rekke

Fengslingsdata

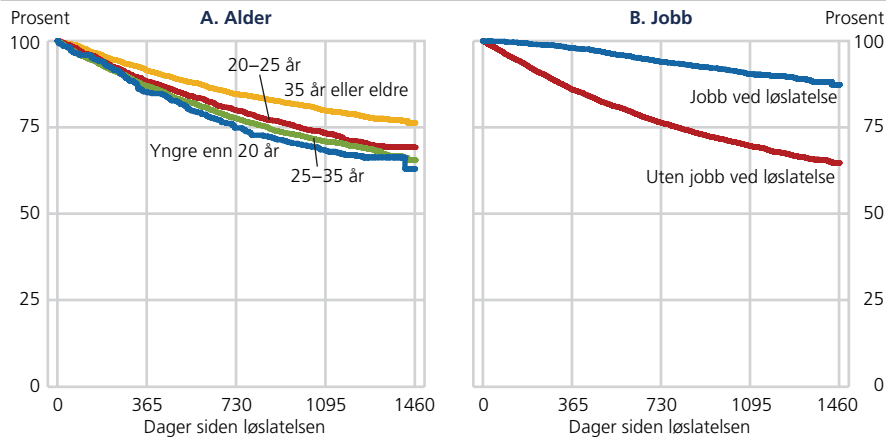
I denne artikkelen ser vi på alle innsatte som slapp ut etter soning av dom (ikke varetekt og samfunnsstraff) fra norske fengsler i 2003. Utvalget er avgrenset til personer med gyldig fødselsnummer, og den samme personen telles kun én gang. Totalt gir dette 7 489 personer. For dem som fengsles flere ganger i løpet av året, tar vi utgangspunkt i første løslatelse. Tallene for løslatte er derfor ikke direkte sammenliknbare med offisiell statistikk (www.ssb.no/fengsling/).

Vi er spesielt opptatt av de innsattes arbeidsmarkedstilknytning før og etter soning, men vi beskriver også andre kjennetegn ved gruppen, inkludert gjeninnsettelse (til både varetekt og ordinær soning). Vi har hatt tilgang til fengslingsdata for perioden fra og med 2001 og ut 2006.

Vi kobler fengslingsdata (www.ssb.no/fengsling/) med sosioøkonomiske data tilgjengelig i databasen *FD-trygd* (www.ssb.no/emner/O3/fd-trygd/). Denne databasen dekker alle personer bosatt i Norge, og inneholder en mengde informasjon om inntekt og sysselsetting, demografiske forhold, trygdemottak, og så videre tilbake til 1992.

Figur 9. Andel som fremdeles ikke er gjeninnsatt på angitt tidspunkt, for personer med ulik alder og med/uten jobb ved løslatelsen. Prosent

Kilde: Fengslingsstatistikk og FD-Trygd (egne beregninger), Statistisk sentralbyrå.

andre individkjennetegn, inkludert tidligere fengslinger, utdanningsnivå og arbeidserfaring.

Arbeid som kriminalpolitisk virkemiddel?

Våre data underbygger inntrykket av fangebefolkningen som en gruppe med lav utdanning og liten tilknytning til arbeidsmarkedet. Dette kan i seg selv være et hinder for vellykket tilbakeføring til samfunnet, da det kan gjøre det vanskelig å få seg en stabil og legal inntekt.

Selv om dette er riktig for en stor andel innsatte, er det også en betydelig andel som er bedre stilt i den forstand at en fjerdedel har en jobb ved løslatelsestidspunktet.

I tillegg er det en betydelig andel som kommer i jobb innen et par år. Vi har sett at disse stort sett har sonet kortere dommer for brudd på veitrafikkloven eller vold.

Sannsynligheten for gjeninnsettelse er lavere for personer som hadde jobb på løslatelsestidspunktet eller fikk jobb noe senere. Dette kan bety at arbeid reduserer tilbakefallet, men det kan også skyldes at det er de som uansett ville klart tilbakeføringen som får seg jobb. Implikasjoner for praktisk politikk er dermed ikke klare.

Det er nærliggende å spørre om arbeidsmarkedstiltak rettet spesielt mot innsatte, kan redusere tilbakefallet. Kriminalomsorgen og NAV har, som nevnt tidligere, inngått en formell samarbeidsavtale. Denne avtalen skal sikre at innsatte får samme tilgang til NAV-tjenester som alle andre.

Selv om det er grunn til en viss optimisme når det gjelder arbeid og tilbakeføring (Uggen 2000, Schafft 2004, Jess 2005), finnes det svært få effektstudier med skikkelige kontrollgrupper av arbeidsmarkedstiltak rettet mot innsatte (Visser mfl. 2005). Vi vet derfor overraskende lite om i hvilken grad arbeidsmarkedssatsning rettet mot innsatte bidrar til en «straff som virker» (jf. St.meld. nr. 37, 2007-2008). Effekten av slike tiltak vil være betinget både av om de øker jobbsjansene og om jobb medfører redusert tilbakefall. Ulike tiltak

Metode

Vi følger alle innsatte fra deres første løslatelse i 2003 og studerer overgangen til ulike livssituasjoner innen utgangen av 2006. De følges altså mellom tre og fire år etter løslatelse, og vi bruker teknikker for forløpsanalyse (Hosmer og Lemeshow 1999). Eksempelvis ser vi på *tid* til første jobb og *tid* til gjeninnsettelse.

Et enkelt mål på gjeninnsettelseshyppigheten vil være andelen av tidligere innsatte som igjen er registrert bak murene på et gitt tidspunkt. I figur 1 ser vi at 27 prosent av dem som ble løslatt i 2003, igjen er gjeninnsatt innen utgangen av 2006. Forløpsanalyse gjør at vi blant annet kan ta hensyn til at personer har forskjellig observasjonstid, eller dør eller utvandrer før en ny mulig gjeninnsettelse. Vi benytter her Kaplan-Meier estimatoren for å ta hensyn til at ikke alle kan gjeninnsettes (jf. figur 7). Denne estimatoren måler andelen innsatte som fremdeles ikke er gjeninnsatt på et angitt tidspunkt *gitt at* de fremdeles er i populasjonen. Vi ser fra figur 7 at nesten 30 prosent (av de som kan bli det) er gjeninnsatt innen utgangen av 2006. Overganger til arbeid, utdanning og så videre analyseres på tilsvarende måte.

vil trolig også ha svært ulik effekt på forskjellige grupper av innsatte. På dette feltet er det mange viktige spørsmål og få veldokumenterte svar. Det ville derfor vært en fordel om fremtidige arbeidsmarkedstiltak rettet mot innsatte blir fulgt opp med pålitelige effektevalueringer.

Referanser:

Friestad, C., og I. L. S. Hansen (2004): *Levekår blant innsatte*, Oslo: FAFO.

Hosmer, D. H., og S. Lemeshow (1999): *Applied survival analysis. Regression modeling of time to event data*, New York: John Wiley og Sons, Inc.

Jess, K. (2005): Socioeconomic evaluation of a correctional programme in Sweden - long-term effects, *European Journal of Social Work* 8: 399-417.

Laub, J. H., og R. J. Sampson (2003): *Shared beginnings, divergent lives: Delinquent boys to age 70*, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.

Manger, T., O.-J. Eikeland, A. Asbjørnsen, og T. Langelid (2006): Educational intentions among prison inmates, *European Journal on Criminal Policy and Research* 12: 35-48.

NAV og Kriminalomsorgen (2006): Samarbeidsavtale mellom kriminalomsorgen og Arbeids- og velferdsetaten, Oslo, 11. september 2006.

Schafft, A. (2004): *Ny start i arbeidslivet. Evaluering av et samarbeidsprosjekt mellom aetat og kriminalomsorgen*, Oslo: Arbeidsforskning sinstituttet/Work Research Institute.

Skarðhamar, T. (2003): Inmates' social background and living conditions, *Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention* 4: 39-56.

Skarðhamar, T., og K. Telle (2009): Life after prison: The relationship between employment and reincarceration, *Discussion papers*, Statistisk sentralbyrå.

St.meld. nr. 37 (2007-2008): Straff som virker – mindre kriminalitet – tryggere samfunn (kriminalomsorgsmeldingen), Justis- og politidepartementet.

Thorsen, Stene og Lid (2009): «Kriminalitet og rettsvesen 2009», Statistiske analyser, Statistisk sentralbyrå.

Trygdestatistisk årbok (2004): Rikstrygdeverket, utredningsavdelingen, Oslo.

Uggen, C. (2000): Work as a turning point in the life course of criminals: A duration model of age, employment, and recidivism, *American Sociological Review* 67: 529-46.

Uggen, C., og S. Wakefield (2008): 'What have we learned from longitudinal studies of work and crime?', in A. M. Liberman ed. *The long view of crime*, New York: Springer, 191-219.

Visher, C., L. Winterfield og M. B. Coggeshapp (2005): Ex-offender employment programs and recidivism: A meta-analysis, *Journal of Experimental Criminology* 1: 295-315.

Visher, C., S. Debus og J. Yahner (2008): Employment after Prison: A Longitudinal Study of Releasees in Three States, *Research Brief*, Urban Institute, Justice Policy Center, USA.